

VOJTĚCH VAŠÍČEK (1956), paralympijský vítěz, Barcelona 1992 - pětiboj

Má sportovní dráha začala v roce 1975 kdy jsem měl možnost při svém poutavém pobytu v RU Kladruby shlédnout mistrovství republiky vozíčkářů které se tam v červnu konalo. Po návratu domů jsem zakoupil kouli a disk, po čase jsem sehnal i oštěp a začal jsem se snažit.

Můj první závod byl Knapkův Memoriál v roce 1997 v Hrabyni. Ihned jsem vytvořil ČS rekord v disku a vyhrál trojboj (koule, disk oštěp) ve skupině 2 tehdejší klasifikace.

V rámci socialistických zemí nám bylo umožněno startovat na závodech Intersportinvalid, které se střídaly v NDR, Polsku, Maďarsku a u nás. Na těchto závodech jsem sklízel první mezinárodní úspěchy. První větší závody v zahraničí byly v tehdejší Jugoslávii, kde jsem se utkal s vítězem ze Soulu Jožkou Okorenem a byl za ním s přehledem druhý. Od kluků z Lipska jsme získali nějaké poznatky o vývoji sportovních vozíků, který oni

sledovali od svých spolkových bratrů.

Před revolucí jsme se ještě dostali v roce 86 do Paříže na celosvětové hry, kde však technické disciplíny vůbec nebyly. Spolu s Tomášem Dvořákem jsme startovali, kromě plavání, i v jízdě na 100m, kde jsme poprvé měli možnost utkat se s špičkovou technikou vozíků Sopur.

Po návratu jsme ze železa okopírovali to, co měli západní sportovci z hliníku a titanu. Od Errola Markleina jsem dostal přední 16“ galusková kolečka, jakožto nejnovější výkřik inovace sportovních vozíků na jízdy. Od Errola, 6 násobného vítěze ze Soulu v jízdách na 100, 200, 400m a 800m, štafetě na 4x100 a 4x400m, a bronzového na 1500m, jsem získal i jeho tréninkový deník. Pustil jsem se do tréninku jízd s zaměřením na tratě do 1500m.

V roce 87 jsem startoval na Mistrovství Evropy ve stolním tenise ve Vídni, kde jsem jako jediný z naší výpravy postoupil ze základní skupiny, ale zároveň poznal, že ve stolním tenise se na špičku nikdy mít nebudu.

Na podzim roku 88 jsem se dostal na pozvání Errola na 1. ročníku maratónu v Heidelbergu. Můj čas – 2h, 06min. 24 sec byl v té době o více jak 20 minut lepší než výkony našich specialistů jízdářů Karly Boury, Josefa Hůlka nebo Tomáše Dvořáka. Z Heidelbergu jsem si také domů dovezl Errolovu „soulskou“ formulku, první tříkolku na světě se kterou tak zářil v Soulu. To pro mne byl další doping. Začal jsem trénovat na pětiboj.

Revoluce otevřela cestu do Assenu, kde jsem v roce 1990 na Mistrovství Světa získal stříbro v hodě diskem skupiny 4 a bronz v pětiboji. Rok poté na světových hrách v anglickém Stock Mandeville to byl bronz v disku a stříbro v pětiboji, když jsem při něm hodil světový rekord v disku 23.34 a v jízdě na 1500m jsem byl třetí.

Vrchol mé kariéry byl v Barceloně, kde se mi podařilo prodat maximum ve všech disciplínách a vítězstvím v jízdě na 1500 odsunout až na 6. místo po čtyřech disciplínách

vedoucího závodníka Wiliama Bradyho z USA, udržet 6 bodový náskok na domácího Jose Abala a ještě o tři body zvýšit náskok na Kevina Saunderse z USA.

Kevin Saunders, vítěz z Assenu, Stock Mandeville i Panamerických her, do Barcelony přijel v doprovodu televizního štábu připraveného natočit jeho paralympijský triumf jako vyvrcholení a zlatý hřeb jeho sportovní kariéry. Nakonec z toho byl pouze bronz. Přitom mu stačilo vrhnout v kouli o 10cm více, ale bojoval se stylem a rozhodčí mu nejdelší pokus neuznali pro hod.

Při vlastní jízdě na 1500 jsem měl dle pořadatelů startovat v rozjezdu B. Abal se Sandaresem spolu jet měli v A rozjezdu. Na zásah technického komisaře Chrise Cohena jsem byl dle regulí přeřazen do A rozjezdu a tím mohl přímo bojovat o umístění.

Po startu ujel Jose Abal, za kterým jel

Reinhard Berner, ale ztrácel. Na třetí stovce jsem se dal do stíhání a Joseho jsme na 700m dojeli. Za mnou se vyvezl Kevin. Já jsem prozíravě odstoupil na třetí pozic. Kevin se pokoušel předjet Joseho, ale ten začal zrychlovat a nechtěl se dát.

Věděl jsem, že oba mám bodově těsně za sebou a pokud by mi první odjel, o víc než půl vteřiny, nemusel by mi můj náskok stačit. Proto jsem na 1200m nastoupil a na rovince se dostal do vedení. Při výjezdu ze zatáčky jsem si najel do druhé dráhy, abych měl více prostoru a nenechal se zavřít u mantinelu. Jose to rozjel v první dráze, Kevin již na zrychlení neměl. O pořadí rozhodovala až cílová fotografie, která ukázala, že jsem byl v cíli první o dvě setiny.

PENTATLO HOMES PW3,4		
PUNTAJICO		
1	TCH VOJTECH VASICEK	4345
2	ESP JOSE ABAL	4339
3	USA KEVIN SAUNDERS	4326
4	ITA MAURIZIO NALIN	4290
5	ITA R. MISTURINI	4186
6	USA WILLIAM BRADY	4175
7	GER REINHARD BERNER	4164
8	SUI VINCE CAVICCHIA	4124
9	GER JOHN HARRIS	4188

Po dojezdu mi bylo jasné že mne tito dva nepředstihli, ale nevěděl jsem jestli byl dostatečný můj náskok na Bradyho. Když se objevila světelná tabule na které mé jméno figurovalo na první pozici a ozvalo se hlášení: „Vojtech Vasicek, Czechoslovakia, new world record“, vyhrkly mi slzy do očí. Po Barceloně jsem již chtěl sportu nechat, rok jsem nic nedělal, pak mi to opět nedalo a začal jsem se znovu připravovat. Na Mistrovství světa v Berlíně v roce 1994 jsem skončil v pětiboji čtvrtý a kvůli simulantovi z Íránu Noorafshan Moghtarovi (který až v Aténách překlasifikován tam kam patří) jsem i v disku skončil bez medaile. V Atlantě jsem pak byl v pětiboji až 7 a v disku opět jen bramborový, když mne posledním hodem překonal Španěl Mendes Jesus. První byl opět Noorafshan Moghtar.

Už dle mého tehdejšího názoru do skupiny 4 nepatřil ani jeden z nich. To mi bohužel vzalo jakoukoliv chuť dále se atletice naplno věnovat. O to větší úsilí jsem pak věnoval své podnikatelské činnosti, která se rovněž nevyvíjí nejhůře.